

ADMIRABILE SIGNUM

ĐẤU CHỈ TUYỆT VỜI

**Tông thư dưới dạng tự sắc của Đức Thánh Cha Phanxicô
về ý nghĩa và tầm quan trọng của Cảnh Giáng Sinh**

Bản dịch sang Việt Ngữ của J.B. Đặng Minh An

1. Hình ảnh làm say mê của máng cỏ Giáng Sinh, rất thân thương đối với dân Kitô, không bao giờ ngừng khơi dậy sự kinh ngạc và suy tư trong lòng. Việc mô tả sự ra đời của Chúa Giêsu tự nó là một lời công bố đơn sơ và vui mừng về mầu nhiệm Nhập thể của Con Thiên Chúa. Cảnh Chúa Giáng Sinh giống như một Tin mừng sống động mọc lên từ các trang của Kinh thánh. Khi chúng ta suy ngẫm về câu chuyện Giáng Sinh, chúng ta được mời tham gia vào một cuộc hành trình tâm linh, kín múc từ sự khiêm nhường của Thiên Chúa, Đấng đã trở thành phàm nhân để gặp gỡ mọi người nam nữ. Chúng ta nhận ra rằng tình yêu của Ngài dành cho chúng ta quá lớn khi Người trở thành một trong số chúng ta, để đến lượt mình chúng ta nên một với Người.

Với Thư này, tôi muốn khuyến khích không chỉ truyền thống tốt đẹp của các gia đình chuẩn bị cảnh Giáng Sinh vào những ngày trước dịp lễ, mà cả phong tục bày trí cảnh Giáng Sinh ở nơi làm việc, trong trường học, bệnh viện, nhà tù và các quảng trường thị trấn. Trí tưởng tượng tuyệt vời và sự sáng tạo luôn được thể hiện trong việc sử dụng các vật liệu đa dạng nhất để tạo ra những kiệt tác nhỏ của thẩm mỹ. Khi còn nhỏ, chúng ta học hỏi từ cha mẹ và ông bà của mình để tiếp tục truyền thống hân hoan này, trong đó gói gọn rất nhiều lòng đạo đức bình dân. Tôi hy vọng rằng phong tục này sẽ không bao giờ bị mất và bất cứ nơi nào nó rơi vào tình trạng không được dùng đến, nó có thể được tái khám phá lại và hồi sinh.

2. Trên tất cả, nguồn gốc của máng cỏ Giáng Sinh được tìm thấy trong các chi tiết nhất định về việc Chúa Giêsu được sinh hạ tại Bêlem, như được tường trình trong Tin Mừng. Thánh Sử Luca nói đơn giản rằng Đức Maria “sinh con trai đầu lòng, lấy tã bọc con, rồi đặt nằm trong máng cỏ, vì hai ông bà không tìm được chỗ trong nhà trọ.” (Lc 2: 7). Bởi vì Chúa Giêsu đã được đặt trong máng cỏ, cảnh Giáng Sinh được biết đến ở Ý như một presepe, từ chữ praesepeum trong tiếng Latinh, có nghĩa là “máng cỏ”.

Đến với thế giới này, Con Thiên Chúa được đặt ở nơi các động vật được cho ăn. Cỏ trở thành chiếc giường đầu tiên của Đấng sẽ tự mạc khải mình là “bánh từ trời xuống” (Ga 6:41). Thánh Augustinô, và các Giáo Phụ khác, đã rất cảm kích trước hình ảnh biểu

tượng này: “Được đặt trong máng cỏ, Người đã trở thành của ăn nuôi sống chúng ta” (Bài Giảng 189, 4). Thật vậy, cảnh Giáng Sinh gợi lên một số mẫu nhiệm trong cuộc đời của Chúa Giêsu và đưa các mẫu nhiệm ấy gắn gũi hơn với cuộc sống hàng ngày của chúng ta.

Nhưng chúng ta hãy quay trở lại nguồn gốc của máng cỏ Giáng Sinh rất quen thuộc với chúng ta. Chúng ta cần tưởng tượng mình đang ở thị trấn nhỏ Greccio của Ý, gần thành Rieti. Thánh Phanxicô đã dừng lại ở đó, rất có thể trên đường trở về từ Rôma, vào ngày 29 tháng 11 năm 1223, sau khi Đức Giáo Hoàng Honorius III đã chuẩn y Luật Dòng của ngài. Trước đó, Thánh Phanxicô đã viếng thăm Thánh địa, cho nên các hang động ở Greccio khiến ngài nhớ về vùng quê Bêlem. Cũng có thể là “Người Nghèo của thành Assisi” đã bị đánh động trước các bức tranh khảm trong đền thờ Đức Bà Cả ở Rôma mô tả sự ra đời của Chúa Giêsu, gần nơi, theo một truyền thống cổ kính, các tấm gỗ của máng cỏ được bảo tồn.

Tài liệu Phan sinh mô tả chi tiết những gì đã diễn ra sau đó ở Greccio. Mười lăm ngày trước lễ Giáng Sinh, Thánh Phanxicô hỏi một người đàn ông địa phương tên là Gioan giúp ngài hiện thực hóa mong muốn của mình là “mang đến trong cuộc sống những ký ức về hài nhi được sinh hạ ở Bêlem, để chúng kiến càng nhiều càng tốt với đôi mắt của chính thân thể riêng mình sự khó chịu của hài nhi sơ sinh, cách Ngài được đặt nằm trong máng cỏ, và cách Ngài được đặt trên một chiếc giường bằng cỏ, với một con bò và một con lừa đứng cạnh”. [1] Lúc đó, người bạn trung thành của Ngài đã đi ngay lập tức để chuẩn bị tất cả những gì thánh nhân yêu cầu. Vào ngày 25 tháng 12, các tu sĩ đã tảo đến Greccio từ nhiều nơi khác nhau, cùng với những người từ các trang trại trong khu vực, là những người đã mang hoa và đuốc đến để thắp sáng đêm thánh đó. Khi Thánh Phanxicô đến, ngài thấy một máng cỏ đầy cỏ khô, một con bò và một con lừa. Tất cả những người có mặt đã trải nghiệm một niềm vui mới không thể diễn tả được trước sự hiện diện của cảnh Giáng Sinh. Sau đó, vị linh mục đã long trọng cử hành Bí tích Thánh Thể trên máng cỏ, cho thấy mối liên kết giữa việc Nhập thể của Con Thiên Chúa và Bí tích Thánh Thể. Tại Greccio không có các bức tượng; cảnh Giáng Sinh được diễn lại và trải nghiệm bởi tất cả những người có mặt. [2]

Đây là cách mà truyền thống của chúng ta đã bắt đầu: với tất cả mọi người tụ tập trong niềm vui xung quanh máng cỏ, không có khoảng cách nào giữa sự kiện ban đầu và những người chia sẻ trong mẫu nhiệm ấy.

Thomas thành Celano, người viết tiểu sử đầu tiên của Thánh Phanxicô, lưu ý rằng cảnh Giáng Sinh đơn sơ và cảm động này được đi kèm với ân sủng là một thị kiến thật kỳ diệu: một trong những người có mặt đã nhìn thấy Hài nhi Giêsu đang nằm trong máng cỏ. Từ cảnh Giáng Sinh trong đêm Giáng Sinh năm 1223, “tất cả mọi người trở về nhà với niềm vui”. [3]

3. Với sự đơn sơ của dấu chỉ này, Thánh Phanxicô đã thực hiện một công cuộc truyền giáo vĩ đại. Giáo lý của ngài đã chạm đến con tim của các Kitô hữu và cho đến hôm nay vẫn tiếp tục đưa ra một phương tiện đơn sơ nhưng chân thực để mô tả vẻ đẹp của đức tin chúng ta. Thật vậy, nơi mà cảnh Giáng Sinh đầu tiên được diễn lại thể hiện và gợi lên những tình cảm này. Greccio đã trở thành nơi ẩn náu cho linh hồn, một ngọn núi bảo vệ được bao trùm trong im lặng.

Tại sao cảnh Giáng Sinh lại khơi dậy sự ngạc nhiên như thế và khiến chúng ta cảm động sâu sắc đến vậy? Đầu tiên, bởi vì nó cho thấy tình yêu dịu dàng của Thiên Chúa: Đấng tạo dựng vũ trụ đã tự hạ mình để mặc lấy sự yếu đuối của chúng ta. Hồng ân sự sống, trong tất cả mâu nhiệm của nó, trở nên kỳ diệu hơn khi chúng ta nhận ra rằng Con của Đức Maria là nguồn mạch và là sự nâng đỡ cho mọi sự sống. Trong Chúa Giêsu, Chúa Cha đã ban cho chúng ta một người anh em đến để tìm kiếm chúng ta bất cứ khi nào chúng ta bối rối hoặc lạc lối, một người bạn trung thành luôn ở bên chúng ta. Ngài đã ban cho chúng ta Con của Người, Đấng đã tha thứ cho chúng ta và giải thoát chúng ta khỏi tội lỗi.

Việc bài trí cảnh Giáng Sinh trong nhà giúp chúng ta làm sống lại lịch sử của những gì diễn ra ở Bêlem. Đương nhiên, các sách Phúc Âm vẫn là nguồn để chúng ta hiểu và suy ngẫm về sự kiện đó. Đồng thời, mô tả của sự kiện ấy nơi máng cỏ giúp chúng ta tưởng tượng ra khung cảnh này. Nó chạm đến trái tim của chúng ta và làm cho chúng ta đi vào lịch sử cứu độ như những người đương thời của một sự kiện đang sống động và rất thật trong một loạt các bối cảnh lịch sử và văn hóa.

Một cách đặc biệt, kể từ thời điểm nguyên thủy bắt đầu với các tu sĩ Phanxicô, cảnh Giáng Sinh đã mời gọi chúng ta “cảm nghiệm” và “động chạm đến” sự nghèo hèn mà Con Thiên Chúa mặc lấy trong mâu nhiệm Nhập Thể. Nó gián tiếp hiệu triệu chúng ta bước theo Ngài trên con đường khiêm hạ, nghèo đói và tự chối bỏ mình dẫn từ máng cỏ Bêlem đến thập giá. Nó kêu mời chúng ta gặp gỡ Ngài và phục vụ Ngài bằng cách tỏ lòng thương xót với những anh chị em của chúng ta đang quần bách nhất (x. Mt 25: 31-46).

4. Giờ đây, tôi muốn trình bày các suy tư về các yếu tố khác nhau của cảnh Giáng Sinh để chúng ta cảm nhận ý nghĩa sâu sắc hơn của chúng. Đầu tiên, là bối cảnh của một bầu trời đầy sao được bao bọc trong bóng tối và sự im lặng của màn đêm. Chúng ta trình bày điều này không chỉ vì lòng trung thành với các trình thuật Tin Mừng, mà còn vì giá trị biểu tượng của nó. Chúng ta có thể nghĩ về tất cả những khoảng thời gian trong cuộc sống của chúng ta khi chúng ta trải qua bóng tối của màn đêm. Tuy nhiên, ngay cả khi đó, Thiên Chúa không bỏ rơi chúng ta, nhưng Ngài vẫn có ở đó để trả lời những câu hỏi quan trọng của chúng ta về ý nghĩa của cuộc sống. Tôi là ai? Tôi từ đâu đến? Tại sao tôi

được sinh ra vào thời điểm này trong lịch sử? Tại sao tôi yêu? Tại sao tôi đau khổ? Tại sao tôi sẽ chết? Chính là để trả lời những câu hỏi đó mà Thiên Chúa đã trở thành phạm nhân. Sự gần gũi của Ngài mang lại ánh sáng nơi có bóng tối và chỉ đường cho những người sống trong bóng tối của khổ đau (x. Lc 1, 79).

Cũng đáng được nhắc đến là những cảnh quan, là một phần trong cảnh Giáng Sinh. Thường thì chúng bao gồm các tàn tích của những ngôi nhà cổ hoặc các tòa nhà, trong một số trường hợp thay thế hang Bêlem và trở thành một ngôi nhà cho Thánh gia. Những tàn tích này dường như được lấy cảm hứng từ Truyền thuyết Vàng của tu sĩ Dòng Đa Minh Jacobus de Varagine sống ở thế kỷ thứ mười ba, liên quan đến một niềm tin ngoại giáo rằng Đền thờ Hòa bình ở Rôma sẽ sụp đổ khi một Trinh nữ hạ sinh một hài nhi. Trên hết, những tàn tích là dấu hiệu hữu hình của loài người sa ngã, của tất cả mọi thứ chắc chắn sẽ rơi vào cảnh hoang tàn, suy tàn và thất vọng. Bối cảnh này cho chúng ta biết rằng Chúa Giêsu là sự mới mẻ giữa một thế giới già cỗi, rằng Ngài đã đến để chữa lành và xây dựng lại, để khôi phục thế giới và cuộc sống của chúng ta trở lại với vẻ huy hoàng ban đầu.

5. Thật đầy cảm xúc khi sắp xếp những ngọn núi, dòng suối, những con cừu và các mục đồng trong cảnh Giáng Sinh! Khi chúng ta làm như vậy, chúng ta được nhắc nhở rằng, như các tiên tri đã báo trước, tất cả các loài thọ tạo đều vui mừng trước sự xuất hiện của Đấng Thiên Sai. Các thiên thần và ngôi sao dẫn đường là một dấu hiệu cho thấy chúng ta cũng được kêu gọi lên đường đến hang đá và thờ phượng Chúa.

“Nào chúng ta sang Bêlem, để xem sự việc đã xảy ra, như Chúa đã tỏ cho ta biết.” (Lc 2:15). Các mục đồng đã nói với nhau như thế sau lời loan báo của các thiên thần. Một bài học đẹp xuất hiện từ những từ đơn giản này. Không giống như nhiều người khác, bạn rộn về nhiều thứ, các mục đồng trở thành người đầu tiên nhìn thấy điều thiết yếu nhất trong tất cả: đó là hồng ân cứu độ. Chính những người khiêm tốn và nghèo khổ là những người chào đón sự kiện Nhập thể. Các mục đồng đáp lại Thiên Chúa, Đấng đến gặp chúng ta qua Hài nhi Giêsu, bằng cách lên đường gặp Người với tình yêu, lòng biết ơn và sự tôn kính. Nhờ Chúa Giêsu, cuộc gặp gỡ này giữa Thiên Chúa và con cái Người đã sinh ra tôn giáo của chúng ta và giải thích cho vẻ đẹp độc đáo của nó, rất rõ ràng một cách tuyệt vời trong cảnh Giáng Sinh.

6. Thông thường chúng ta thêm vào cảnh Giáng Sinh của chúng ta nhiều nhân vật biểu tượng. Đầu tiên, là những người ăn xin và những người khác là những người chú trọng đến sự giàu có của tâm hồn. Họ cũng có mọi quyền để đến gần Chúa Giêsu Hài Đồng; không ai có thể đuổi họ đi hoặc bảo họ tránh xa một chiếc nôi quá tạm bợ đến nỗi người nghèo dường như thấy hoàn toàn quen thuộc như đang ở nhà mình. Thật vậy, người nghèo là một phần đặc quyền của mầu nhiệm này; thường thì họ là những người đầu

tiên nhận ra sự hiện diện của Chúa ở giữa chúng ta.

Sự hiện diện của người nghèo và người thấp hèn trong cảnh Giáng Sinh nhắc nhở chúng ta rằng Chúa hóa thành phàm nhân cho những ai cảm thấy cần tình yêu của Người nhất, và cho những ai cầu xin Ngài đến gần họ. Chúa Giêsu, “hiền lành và khiêm nhường trong lòng” (Mt 11:29), được sinh ra trong cảnh nghèo đói và có một cuộc sống đơn giản để dạy chúng ta nhận ra những gì là cần thiết và hành động cho phù hợp. Cảnh Giáng Sinh dạy rõ ràng rằng chúng ta không thể để mình bị lừa dối bởi sự giàu có và những hứa hẹn hạnh phúc thoáng qua. Chúng ta thấy cung điện vua Hêrôđê ở phía sau, đóng cửa và điếc lác trước những tin tức đầy hân hoan. Khi được sinh ra trong máng cỏ, chính Thiên Chúa đã phát động một cuộc cách mạng thực sự duy nhất có thể mang lại hy vọng và phẩm giá cho những người bị khinh miệt và bị ruồng bỏ: đó là cuộc cách mạng của tình yêu, cuộc cách mạng của sự dịu dàng. Từ máng cỏ, Chúa Giêsu tuyên bố, một cách hiền lành nhưng mạnh mẽ, nhu cầu chia sẻ với người nghèo như là con đường hướng đến một thế giới nhân bản và huynh đệ hơn, trong đó không ai bị loại trừ hay bị gạt ra ngoài lề.

Trẻ em - nhưng cả người lớn cũng thế! - thường thích thêm vào cảnh Giáng Sinh các nhân vật khác không có mối liên hệ rõ ràng với các trình thuật Tin Mừng. Tuy nhiên, cách này cách khác, những bổ sung tưởng tượng thêm này cho thấy rằng trong thế giới mới được khai mạc bởi Chúa Giêsu, có chỗ cho bất cứ điều gì thực sự là nhân bản và cho tất cả các tạo vật của Chúa. Từ người chăn cừu đến người thợ rèn, từ người thợ làm bánh đến nhạc sĩ, từ những người phụ nữ mang bình nước đến những trẻ em chơi đùa: tất cả những điều này nói lên sự thánh thiện hàng ngày, và niềm vui làm những việc bình thường một cách phi thường, được sinh ra mỗi khi Chúa Giêsu chia sẻ cuộc sống thánh thiêng của Người với chúng ta.

7. Dần dần, chúng ta đến hang đá, nơi chúng ta gặp gỡ hình ảnh của Đức Maria và Thánh Giuse. Đức Maria là một người mẹ đang chiêm ngưỡng con mình và cho mọi người khác được thấy hài nhi. Hình dáng của Đức Maria khiến chúng ta suy ngẫm về mầu nhiệm vĩ đại bao quanh người phụ nữ trẻ này khi Chúa gõ cửa trái tim vô nhiễm của Mẹ. Đức Maria đáp lại trong sự vâng phục hoàn toàn sứ điệp của thiên thần yêu cầu Mẹ trở thành Mẹ Thiên Chúa. Những lời này của Mẹ, “Vâng, tôi đây là nữ tỳ của Chúa, xin Chúa cứ làm cho tôi như lời sứ thần truyền.” (Lc 1:38), chỉ cho tất cả chúng ta thấy làm thế nào để từ bỏ chính mình trong đức tin để tuân theo thánh ý Chúa. Do lời “xin vâng” của Mẹ, Đức Maria đã trở thành mẹ của Con Thiên Chúa, không mất đi, nhưng nhờ Người, thánh hiến sự trinh tiết của mình. Ở Mẹ, chúng ta thấy Mẹ Thiên Chúa không chỉ giữ Con Mẹ cho riêng mình, nhưng mời mọi người tuân theo lời Người và đưa lời Chúa vào thực hành (x. Ga 2: 5).

Ở bên cạnh Đức Maria, Thánh Giuse đứng đó cho thấy sự bảo vệ Hài Nhi và Mẹ Ngài. Thánh Giuse thường được mô tả với cây gậy trong tay, hoặc cầm một chiếc đèn. Thánh Giuse đóng một vai trò quan trọng trong cuộc đời của Chúa Giêsu và Đức Maria. Ngài là người bảo vệ không mệt mỏi gia đình mình. Khi Chúa cảnh báo ngài về mối đe dọa của vua Hêrôđê, ngài đã không ngần ngại lên đường và chạy trốn đến Ai Cập (x. Mt 2: 13-15). Và một khi nguy hiểm đã qua, ngài đưa gia đình trở về Nagiarét, nơi ngài sẽ trở thành thầy dạy đầu tiên của Chúa Giêsu khi còn là một cậu bé và sau đó là một chàng trai trẻ. Thánh Giuse trân trọng trong lòng mình mầu nhiệm lớn lao xung quanh Chúa Giêsu và Đức Maria là người phối ngẫu của ngài; và với tư cách là một người đàn công chính, ngài luôn tin tưởng vào thánh ý Chúa và đem ra thực hành.

8. Trong ngày lễ Giáng Sinh, khi chúng ta đặt bức tượng Chúa Giêsu Hài Đồng vào máng cỏ, khung cảnh Giáng Sinh đột nhiên trở nên sống động. Thiên Chúa xuất hiện như một đứa trẻ, để chúng ta ôm trong vòng tay của mình. Bên dưới sự yếu đuối và mỏng dòn, Ngài che giấu sức mạnh có thể tạo ra và biến đổi tất cả mọi thứ. Điều đó dường như là không thể, nhưng đó là sự thật: trong Chúa Giêsu, Thiên Chúa là một hài nhi, và qua đó, Người muốn tiết lộ sự vĩ đại trong tình yêu của Người: đó là bằng cách mỉm cười và mở rộng vòng tay với tất cả mọi người.

Sự ra đời của một đứa trẻ đánh thức niềm vui và sự ngạc nhiên; nó đặt ra trước mắt chúng ta mầu nhiệm lớn lao của cuộc sống. Nhìn thấy đôi mắt sáng của một cặp vợ chồng trẻ đang chăm chú nhìn đứa con mới sinh của mình, chúng ta có thể hiểu cảm giác của Đức Maria và Thánh Giuse, khi các ngài nhìn vào Hài nhi Giêsu, và cảm nhận được sự hiện diện của Chúa trong cuộc sống của các ngài.

“Quả vậy, sự sống đã được tỏ bày” (1 Ga 1: 2). Trong những lời này, Thánh Tông đồ Gioan tổng hợp mầu nhiệm Nhập thể. Máng cỏ cho phép chúng ta nhìn và chạm vào sự kiện độc đáo và vô song, đã thay đổi tiến trình lịch sử, đến mức thời gian sau đó sẽ được tính lại là trước hoặc sau khi Chúa giáng sinh.

Đường lối Chúa thật đáng kinh ngạc, vì [theo suy nghĩ của chúng ta] dường như không thể nào lại có chuyện Thiên Chúa từ bỏ vinh quang để trở thành một người như chúng ta. Trước sự ngạc nhiên của chúng ta, chúng ta thấy Chúa hành động chính xác như chúng ta: Ngài ngủ, bú sữa từ mẹ mình, khóc lóc và chơi đùa như mọi đứa trẻ khác! Như mọi khi, Chúa làm chúng ta phải lúng túng. Chúng ta không thể đoán trước được, vì Ngài liên tục thực hiện những gì chúng ta ít mong đợi nhất. Cảnh Giáng Sinh cho thấy Thiên Chúa khi Người bước vào thế giới của chúng ta, nhưng nó cũng khiến chúng ta suy ngẫm về cuộc sống của chúng ta như là một phần cuộc sống của chính Thiên Chúa. Nó mời gọi chúng ta trở thành môn đệ của Ngài nếu chúng ta muốn đạt đến ý nghĩa tối hậu trong cuộc sống.

9. Khi lễ Hiển linh đến gần, chúng ta đặt các bức tượng của ba vị đạo sĩ vào máng cỏ Giáng Sinh. Khi quan sát các ngôi sao, những người thông thái từ phương Đông đã lên đường đến Bêlem, để tìm Chúa Giêsu và dâng cho Ngài những món quà bằng vàng, nhũ hương và mộc dược. Những món quà đắt giá này có một ý nghĩa ngụ ngôn: vàng tôn vinh vương quyền của Chúa Giêsu, nhũ hương là thiên tính của Người, và mộc dược nói lên bản tính nhân loại thiêng liêng của Người sẽ trải nghiệm cái chết và sự chôn cất.

Khi chúng ta suy ngẫm về khía cạnh này của cảnh Giáng Sinh, chúng ta được mời gọi suy ngẫm về trách nhiệm của mỗi Kitô hữu trong việc truyền bá Tin Mừng. Mỗi người trong chúng ta được mời gọi mang tin mừng đó đến với tất cả mọi người, làm chứng bằng những việc làm thực tế đầy lòng thương xót của chúng ta đối với niềm vui được biết Chúa Giêsu và tình yêu của Người.

Các vị đạo sĩ dạy chúng ta rằng mọi người có thể đến với Chúa Kitô bằng một con đường rất dài. Những người giàu có, các bậc hiền triết từ phương xa, khao khát sự vô hạn, họ bắt đầu cuộc hành trình dài và đầy nguy hiểm sẽ đưa họ đến Bêlem (x. Mt 2: 1-12). Niềm vui lớn đến với họ trước sự hiện diện của Vua Hải Nhi. Họ không bị chi phối bởi môi trường nghèo nàn xung quanh, nhưng ngay lập tức quỳ xuống để tôn thờ Ngài. Quỳ xuống trước Ngài, họ hiểu rằng Thiên Chúa với thượng trí của Ngài đang hướng dẫn tiến trình của các vì sao, cũng hướng dẫn tiến trình của lịch sử, hạ bệ những kẻ quyền thế và nâng cao những ai khiêm nhường. Khi trở về nhà, chắc chắn họ sẽ nói với những người khác về cuộc gặp gỡ tuyệt vời này với Đấng Thiên Sai, do đó khởi xướng việc truyền bá Tin Mừng giữa các quốc gia.

10. Đứng trước máng cỏ Giáng Sinh, chúng ta nhớ lại thời gian khi còn nhỏ, háo hức chờ đợi để được thiết trí nó. Những ký ức này làm cho tất cả chúng ta ý thức hơn về món quà quý giá nhận được từ những người truyền bá niềm tin cho chúng ta. Đồng thời, chúng nhắc nhở chúng ta về nghĩa vụ của chúng ta là phải chia sẻ kinh nghiệm tương tự này với con cháu chúng ta. Sắp xếp cảnh Giáng Sinh như thế nào không quan trọng: nó có thể giống nhau hoặc có thể thay đổi từ năm này sang năm khác. Điều quan trọng là nó nói lên cuộc sống của chúng ta. Dù ở bất cứ nơi đâu và dù ở bất kỳ hình thức nào, máng cỏ Giáng Sinh nói với chúng ta về tình yêu của Thiên Chúa, Đấng đã trở thành một trẻ thơ để làm cho chúng ta biết Ngài gần gũi với mọi người nam nữ và trẻ em như thế nào, bất kể tình trạng của họ.

Anh chị em thân mến, máng cỏ Giáng Sinh là một phần của quá trình quý giá nhưng đầy thách đố trong việc truyền lại đức tin. Bắt đầu từ thời thơ ấu, và ở mỗi giai đoạn của cuộc đời chúng ta, máng cỏ dạy chúng ta biết chiêm ngưỡng Chúa Giêsu, biết trải nghiệm tình yêu của Chúa dành cho chúng ta, biết cảm nhận và tin rằng Chúa ở cùng

chúng ta và chúng ta ở cùng Người, cùng với con cái Người, là anh chị em với nhau, nhờ Hài Nhi là Con Thiên Chúa và Con của Đức Trinh Nữ Maria. Và để nhận ra rằng trong hiểu biết đó, chúng ta tìm thấy hạnh phúc thực sự. Như Thánh Phanxicô, chúng ta có thể mở lòng mình ra với ân sủng đơn sơ này, để từ sự ngạc nhiên của chúng ta, một lời cầu nguyện khiêm nhường có thể được nảy sinh: đó là một lời cầu nguyện tạ ơn Thiên Chúa, Đấng muốn chia sẻ với chúng ta tất cả, và vì thế không bao giờ để chúng ta cô đơn.

Công bố tại Greccio, nơi Đền thờ Chúa Giáng Sinh, vào ngày 1 tháng 12 năm 2019, năm thứ bảy trong triều Giáo hoàng của tôi.

+ Đức Thánh Cha Phanxicô

[1] Thomas thành Celano, Cuộc sống đầu tiên, 84; Tài liệu Phan sinh, 469.

[2] Ibid., 85; Tài liệu Phan sinh, 469.

[3] Ibid., 86; Tài liệu Phan sinh, 470.